

Mica – capitolul I

Mica este din Moreșet. Dar ce este Moreșetul? Moreșetul se situează la 25 mile sud-vest de Ierusalim și se pare că făcea parte din suburbiile orașului filistean Gat. După formarea imperiului davidic a format împreună cu Lachisul, Adulamul și Mareșa (vezi 2 Cronici 11:5-11) un important centru de fortificații. Împreună cu acestea și alături de multe alte sate, a fost distrus de năvălirea lui Sanherib din 701 î.d.H. Reținem acest fapt important care ne aduce aminte că Asirianul care a dus în robie Regatul de Nord la foarte scurt timp a pustiit tot Iuda, cu excepția Ierusalimului care a scăpat ca prin minune pe vremea lui Ezechia.

V.2 este o chemare solemnă a popoarelor care anunță judecata. Mesajul său este către toate popoarele și către tot pământul. Ele sunt chemate la judecată. Domnul Însuși este martor împotriva lor. E interesant că el nu cheamă la judecată doar pe Iuda și Israel ci și toate popoarele. Și aceasta chiar dacă a specificat deja în 1:1 că proorocia este pentru Samaria și Ierusalim. Desigur ne întrebăm dacă nu cumva când spune „VOASTRĂ” se adresează de fapt Samariei și Ierusalimului. Dacă este așa, atunci popoarele ar fi chemate pentru a asista la judecarea celor două cetăți. Totuși, din punct de vedere literal, „VOASTRĂ” s-ar referi mai degrabă la *toate popoarele*. Cartea Isaia începe prin invocarea cerului și al pământului, martorii legământului încheiat cu Israel. Martorii sunt chemați la judecarea lui Israel. Dar acum Domnul Însuși este chemat ca martor împotriva tuturor popoarelor. Domnul nu este doar Judecătorul ci și Martorul. Aparent e ciudat. De obicei în procesele dintre oameni se trasează o distincție clară între martori și judecători. Distincția e necesară. Se previne excesul de subiectivitate, se evită conflictul de interese. Dar Dumnezeu este și Martor și Judecător în procesul în care sunt judecate neamurile. Acest lucru este posibil, deoarece Dumnezeu este Cel Obiectiv. El este martor împotriva popoarelor căci El este Cel care le-a transmis tot felul de mesaje și avertismente pentru a le chema la pocăință. Dar au respins Lumina dată de Dumnezeu Însuși. Astfel El, Judecătorul, este și martorul împotriva lor. Și dacă Dumnezeu mărturisește împotriva ta, cine poate fi de partea ta? Ne aducem aminte de Ioan 5:31-32 când Mântuitorul spune că dacă ar mărturisi despre Sine, mărturisirea Sa nu ar fi adevărată. Despre El mărturisește Tatăl. Totuși în Ioan 8:12-18, în ciuda obiecției Iudeilor care invocau tocmai ceea ce El le spusese în 8:12-18, El consideră că are totuși dreptul să

mărturisească despre Sine. În lumina pasajului din Mica 1:2, înțelegem că acest lucru e posibil în dreptul lui Isus, doar dacă este Persoană divină. El de fapt afirmă dumnezeirea Sa, căci doar Dumnezeu e Cel care are capacitatea și dreptul să mărturisească pentru Sine. În continuare în Ioan 8 Mântuitorul va afirma explicit dumnezeirea Sa.

Judecata e făcută de Dumnezeu care este în Templul Său cel SFÂNT. Acesta va IEȘI din locuința Lui. Deja suntem familiarizați cu aceste imagini din Habacuc ([vezi comentariul pe Habacuc cap.3](#)). Judecata este asociată cu SFINȚENIA lui Dumnezeu dar și cu ieșirea Sa din Locuința Sa. Pentru a realiza judecata este necesară o ieșire a lui Dumnezeu din Casa Sa și o MIȘCARE către pământul plin de fărădelege. Dumnezeu este peste tot, și totuși El iese din Casa Sa pentru a merge către pământul ce trebuie să fie judecat. Omniprezența Sa nu înseamnă că El este la fel de prezent în orice spațiu, și nu înseamnă că în spațiul veșniciei El nu are un LOC unde șade ca Persoană și unde poate fi „localizat” ca Persoană de făpturile mâinilor Sale. La fel ca în Habacuc cap.3, creația este prima care se înfioară la apariția Marelui Judecător. A fost alungat de pe pământ prin păcatul oamenilor, care au oferit un anume drept de moștenire celui rău. Acum Se întoarce pentru a-Și cere drepturile de Creator și Proprietar al întregii creații. Sub El se topesc munții, văile crapă ca ceara înaintea focului, ca apa care curge prin râpi. El Se pogoară din Templul Său din ceruri. Este o mișcare de SUS în JOS. Primul contact e cu înălțimile pământului. E de înțeles astfel de ce MUNȚII sunt primii care reacționează la venirea Sa. Imaginile ne sugerează că prezența sfințeniei Sale copleșește TOT pământul și nu doar teritoriile lui Iuda. Astfel judecata din v.2 este (așa cum am și precizat) adresată tuturor popoarelor. E o judecată a tuturor neamurilor. E o imagine care anticipează judecata finală.

Totuși v.5 ne ia prin surprindere: ***Și toate acestea se întâmplă din pricina nelegiurii lui Iacov, din pricina păcatelor casei lui Israel.*** Ne-am aștepta să ne spună: *Și acest lucru se întâmplă din pricina nelegiurilor tuturor popoarelor.* Dar e aceeași legitate pe care am comentat-o îndelung în cartea Ieremia ([vezi în special comentariul pe Ieremia cap.25](#)). Poporul Israel e Capul popoarelor din punct de vedere spiritual, este Preotul Mijlocitor între Yahwe și omenire. Dacă Israel trăiește în ascultare, Neamurile capătă vindecare. Dacă Israel cade în păcat, Neamurile hulesc și mai mult Numele Domnului. Este o legătură fundamentală între starea de păcat al lui Israel, și cea a popoarelor. Dar dacă imaginea e apocaliptică, înseamnă

că acest adevăr e ACTIV și la finalul istoriei. Deci la finalul istoriei, prima cauză a afundării neamurilor în păcat și a judecării va fi tot Israel. Deci nu Biserica. Biserica nu SUBSTITUIE rolul de popor al lui Dumnezeu al lui Israel. Biserica e altoită în măslin ca făcând parte din rămășița credincioasă a Israelului. Ea nu poate substitui rolul NAȚIUNII lui Israel ca întreg. Nu primește nici responsabilitatea, nici funcția ÎNTREGULUI reprezentat de Israel. Astfel reîntoarcerea lui Mesia și vindecarea Neamurilor e operată prin pocăința lui Israel și nu prin ascultarea Bisericii. Bisericii nu i se promite, nici la nivel local, nici la nivel global, că ascultarea ei va duce la vindecarea deplină a neamurilor din jur. Măhrama peste popoare rămâne activă din pricina ÎMPIETRIRII lui Israel. Pavel în 2 Cor. cap.3b vorbește de măhrama de peste Israel, ca apoi în cap.4a să vorbească despre măhrama de peste popoare. Ordinea e importantă. Întâi trebuia dată la o parte măhrama de peste Israel ca apoi să fie dată la o parte măhrama neamurilor. Astfel, curva din Apoc.17-18, cea care este Sursa principală a răului de pe pământ, nu poate fi Biserica, ci este tot Israelul. Aceasta nu înseamnă că păcatul Bisericii nu contează în lupta spirituală. Făcând parte din rămășița credincioasă a lui Israel, ascultarea sau neascultarea ei contează enorm. Rămășița a fost întotdeauna CHEIA, asul din mânecă, surpriză a Creatorului. Dar ea nu poate substitui rolul întregului. E logic să fie și o legătură între păcatele oamenilor și infidelitatea Bisericilor locale. Dar ea nu poate anula legătura fundamentală dintre păcatele lui Israel și păcatele oamenilor. Ascultarea rămășiței nu garantează o vindecare globală. Rămășița poate fi respinsă și mărturia cea bună se poate întoarce ca un bumerang împotriva celui care o respinge. Isus nu a promis ucenicilor Săi un succes total printre Neamuri. Mulți dintre Neamuri vor crede, dar Neamurile ca întreg vor respinge mărturia lui Hristos iar sfinții vor fi prizonieri. Care e legătura dintre ascultarea Bisericii și dezpietirea lui Israel? - aceasta e adevărata întrebare. Ea pare a fi o taină pentru a cărei deslușire se pare că mai avem nevoie de ani buni de călătorie.

De la păcatul omenirii profetul merge la păcatul lui Israel, iar de la păcatul lui Israel el merge la păcatul celor doua capitale ale regatelor evreiești:

- Dar care este nelegiuirea lui Iacov? Nu este oare Samaria? Și care este nelegiuirea lui Iuda? Nu este Ierusalimul?

Israel e inima popoarelor, iar Ierusalimul e inima Israelului. E logic ca principala bătălie spirituală în văzduh să se dea pentru Ierusalim. Dar și pentru

Samaria, căci Samaria e sora mai mică a Ierusalimului și are o funcție similară pentru Regatul din Nord. Capitala dă tonul țării sfinte. Țara sfântă, dă tonul omenirii. Bătălia care se dă în Ierusalim are o semnificația similară ca cea care s-a dat în Eden. Victoria sau înfrângerea din Ierusalim, are consecințe fundamentale pentru destinul întregii omeniri. Astfel, nu putem decât să deducem că de fapt Ierusalimul e chiar locul în care era așezată pe pământ Grădina Edenului. Și Al doilea Adam putea ÎNVIA (putea fi născut – vezi Ps.2) în altă parte decât exact în același loc unde Adam a primit suflare de viață de la Creator? Nu e întâmplător că Isus a dat bătălia finală de pe cruce la Ierusalim. Victoria Sa a însemnat o victorie pentru întreaga omenire și schimbarea destinului tuturor popoarelor. Bătălia finală se va tot la Ierusalim. Ne dăm seama ce responsabilitate avea Unsul Domnului. Împăratul din Ierusalim. El era ca Adam așezat în grădină pentru a o păzi. Cineva spunea că păstorii Bisericii nou-testamentare au o slavă și onoarea mult mai mare ca David, împăratul Ierusalimului. Dar chiar așa o fi? Desigur, pentru că acum mărturisim despre Hristos, după venirea Sa, slava e mai mare, după cum slava lucrării lui Pavel e mult mai mare decât cea a lui Moise ([vezi comentariul pe 2 Cor.cap.3](#)). Cu toate acestea să ne vedem și de lungul nasului, și de limitele unei lucrări locale. Un păstor păzește și el o grădină, grădina unei Biserici locale. Dar o o grădină printre multe grădini. Nici o astfel de mică grădină nu poate influența întregul creației. Dar Israel e Marea Grădină, era Grădina care influența în mod direct ÎNTREGUL. Or din această perspectivă, nu putem ajunge nici la genunchiul lui David....Biserica locală trăiește ÎN MIC paradigma poporului ales.

Profetul anunță căderea Samariei. Deci profeția din cap.1 este rostită înainte de anul 722 î.d.H. Dumnezeu acuză idolatria Samariei care nu este altceva decât o curvie spirituală. Se vorbește de plățile de curvă ale Samariei. În Templele păgâne era așa-numita prostituție sacră. Prostituatele se culcau cu vizitorii și primeau daruri care erau apoi folosite pentru întreținerea Templelor și făurirea de noi idoli. Astfel arderea plăților ei de curvă ar echivala cu arderea idolilor, căci plățile primite de prostituate erau transformate în idoli, adică în nimic, în minciuni. Samaria e ca o prostituată care a folosit plățile de curvă pentru a-și zidi idolii. Soarta lor va fi aceea a plăților de curvă. Acestea au fost investite în nimic, și idolii vor ajunge de nimic. E ininteresantă imaginea. De obicei idolatria echivalează cu curvia. Dar acum se vorbește de o curvie care susține idolatria. Samaria nu pare a fi doar o prostituată, ci o prostituată de la un templu păgân a căror plăți susțin zidirea idolilor. Infidelitatea

echivalează cu idolatria. Dar adesea infidelitatea e pusă în slujba idolatriei. E vorba de niște idoli puși în slujba altor idoli. E vorba de compromisuri făcute de dragul unor idoli. Idolul e cel care susbtituie pe Dumnezeu. Dar făurirea IDOLULUI necesită mereu compromis, adulter moral. Idolii Samariei nu erau doar idolii de piatră. Tot ce era dăruit de Dumnezeu (împlinire, protecție, siguranță, fericire) era acum înlocuit cu propriile realizări, cu propria sa putere și slavă. Dar pentru a le realiza era nevoie mereu de compromis, de alianțe străine, de nedreptate, crimă, jaf, bogăție. Nu e ușor să faci un IDOL care să substituie pe Domnul. Trebuie multă investiție, și trebuie mult compromis. Astfel un om care-și sacrifică familia de dragul idolului carierei, este ca o prostituată de la un templu păgân care-și dăruiește trupul pentru a putea făuri idolii Templelor. Ce diferită e relația cu Domnul. Domnul nu ne cere să-L făurim, să-L câștigăm. El este și Se oferă. Grija noastră trebuie să fie tocmai FIDELITATEA. PROCESUL e cel ce face scopul posibil. Mijlocul nu e sacrificat de dragul scopului. Să îți vinzi ce ai mai scump (sufletul) pentru a investi în nimic, în lucruri sortite pieirii, în minciuni care aduc chinuri celui ce le slujește! Ce tragedie. Era tragedia Samariei. Dar dacă în dreptul Samariei se vorbește de plățile pe care le primea ca și curvă, Ierusalimul va fi descris de Ezechiel ca o curvă care nu cere plată, care plătește ea pe bărbați ca să poată curvi cu ei. Vinovăția Ierusalimului va fi mult mai mare decât cea a Samariei. Dar acum e momentul judecății Samariei, și e un moment în care Ierusalimul nu a ajuns încă în starea descrisă de Ezechiel. Este un Ierusalim pre-Manase. Profetul plânge, bocește, strigă, geme pentru Samaria. Samaria nu este desconsiderată în contrast cu Ierusalimul. Samaria nu este eclipsată de importanța Ierusalimul. Importanța sa e reală. Profetul, locuitor al lui Iuda, geme pentru Samaria. Este și ea o capitală din poporul Domnului. Căderea ei înseamnă și ea durere în inima Domnului și hulirea Numelui Domnului de către vrăjmaș. Rana Samariei este fără leac (v.9). La ce se referă profetul? La starea de împietrire iremediabilă care aduce în mod inevitabil pedeapsa sau la cruzimea pedepsei care va rade efectiv cetatea de pe pământ? Ambele variante pot fi luate în calcul. Continuarea v.9 pare să construiască mai departe pe dimensiunea pedepsei și nu pe cea a împietririi: *căci se întinde până la Iuda, pătrunde până la proșile Ierusalimului*. Ne aducem aminte că Asirianul care a distrus Samaria, a pustiit tot regatul de Nord, apoi tot Iuda și a ajuns prin Sanherib până la porțile Ierusalimului în care se afla Ezechia. Totuși s-a oprit la porți. Nu a pătruns în cetate. E posibil ca acest v.9 să aibă în vedere tocmai aceste evenimente istorice. Dacă lucrurile stau în acest fel, atunci ni se sugerează o legătură între Samaria și Ierusalim,

între pedepsirea Regatului de Nord și pedepsirea Regatului de Sud. Căci RANA Samariei e cea care se EXTINDE până la porțile Ierusalimului. Dar care să fie legătura? Căderea Samariei a fost un avertisment pentru Ierusalim și pentru Iuda. Era dovada clară că credința că Domnul nu-și va da poporul în robie în mâna vrăjmașului este un MIT. Domnul va duce până la capăt judecata Sa împotriva poporului Său. De asemenea, căderea Samariei a produs tulburare la curtea lui Iuda. Tulburarea era cauzată de o interpretare greșită a căderii Samariei: *dacă Yahwe nu a putut apăra Samaria în fața furiei zeilor Asirieni, atunci va putea apăra El oare Ierusalimul? Încrederea în Yahwe nu pare a fi suficientă. E nevoie și de alianța cu Egiptul (și eventual cu zeii puternici ai Egiptului)*. Deci rana Samariei va fi atât de mare încât va pătrunde până în Iuda, până la porțile Ierusalimului. Dar de ce se va opri la porțile Ierusalimului? Samaria va cădea? Dar ce se va întâmpla cu Ierusalimul? Profetul nu ne răspunde deocamdată la aceste întrebări.

În a doua parte a capitolului 1 (v.10-16) sunt menționate mai multe cetăți. În dreptul fiecăruia, profetul spune ceva. Să le analizăm pe rând:

Nu spuneți lucrul acesta în Gat, și nu plângeți în ACO!

De ce să nu se spună lucrul acesta în Gat? Și de ce să nu se plângă în Aco? Ne aducem aminte de 2 Samuel 1:20, când, în contextul morții lui Saul, David a plâns spunând: *Nu spuneți lucrul acesta în Gat, nu răspândiți vestea aceasta în ulițele Ascalonului ca să nu se bucure fetele Filistenilor, ca să nu se laude fetele celor netăiați împrejur*. Se pare că Mica are în vedere același lucru. E posibil ca armatele asiriene să fi invadat Iuda prin Gat. Astfel v.10-16 ar putea fi chiar un intinerar de război a armatelor asiriene până au ajuns la porțile Ierusalimului. Astfel lucrul care nu trebuie spus pare a fi mai degrabă ajungerea vrăjmașului la porțile Ierusalimului decât căderea Samariei. Gatul aparținea Filistenilor. David a pus stăpânire pe Gat. A fost cucerită apoi de Hazael, regele Damascului pe la sfârșitul sec.9. E posibil să-și fi recâștigat independența până pe vremea lui Ozia care i-a dărâmat zidul (2 Cronici 26:6). La scurtă vreme după aceasta, Amos spune că cetatea aparținea Filistenilor (Amos 6:2). Gatul a fost cucerit de Sargon al Asiriei la sfârșitul sec.8. Deci, pe vremea lui Mica, Gatul aparținea fie Filistenilor, fie Asirienilor, oricum vrăjmașului. Aco ține și el probabil de zona Gat. Aco înseamnă PLÂNS. Profetul construiește deci și niște jocuri de cuvinte.

Tăvăliți-vă în țărână la Bet-Leafra!

Dacă profetul îi îndeamnă să nu plângă la Aco, în schimb îi cheamă să se tăvălească în țărână la Bet-Leafra. Probabil Bet-Leafra e mai departe de zona vrăjmașilor. Astfel plânsul de la Bet-Leafra nu ar ajunge până la urechile vrăjmașului. De asemenea, se poate anunța și destinul tragic al cetății Bet-Leafra. Profetul construiește și niște jocuri de cuvinte. Bet-Leafra înseamnă Casa Țărâniei. În Casa Țărâniei ei trebuie să se tăvălească în țărână. Trebuie să fim deci atenți și la ce înseamnă fiecare localitate în parte.

Treci locuitoare din ȘAFIR cu rușinea descoperită!

Șafir înseamnă FRUMOS. În orașul FRUMOS ei au rușinea descoperită. Șafir se afla tot în zona câmpiilor regiunii Filistene. Acest oraș va cădea în fața furiei Asirianului. Ordinea acestor cetăți se pare că ne sugerează traseul străbătut de armatele asiriene până să ajungă la Ierusalim.

Locuitoarea din Țanaan nu îndrăznește să iasă!

Țanaan înseamnă IEȘIRE. Dar tocmai locuitoarea IEȘIRII nu îndrăznește să iasă, fie de teama vrăjmașului, fie de rușinea înfrângerii. Din punct de vedere geografic, se pare că ne aflăm tot în zona de sud vest a Ierusalimului.

Jalea Bet-Haețelului vă ia gustul să vă opriți în el!

Bet-Haețel înseamnă CASA ÎNVECINATĂ. Traducerea literală propune și variantele:

- Locuitoarea din Țanaan nu a ieșit la plângerea Bet-Haețelului: el va lua de la voi adăpostul său.
- Locuitoarea din Țanaan nu a ieșit. Plângerea Bet-Haețelului va lua de la voi sprijinul său.

NIV propune:

- Bet-Haețelul e în jale: protecția sa e luată de la voi.

Varianta NIV pare a fi cea mai potrivită. Ajutorul vine de la cetățile VECINE. Dar tocmai cetatea învecinată nu vă va veni în ajutor, căci ea este în jale, căci a căzut și ea în mâinile vrăjmașului.

Căci locuitoarea din MAROT tremură pentru pierderea fericirii ei, fiindcă s-a pogorât nenorocirea din partea Domnului până la poarta Ierusalimului.

Acest verset mi se pare foarte important căci pe de o parte ne aduce aminte că nenorocirea vine de la Domnul, iar pe de altă parte întărește faptul că apogeul dramei nu este căderea Ierusalimului și ajungerea vrăjmașului la porțile Ierusalimului. Samaria e sora mai mică și își are importanța ei. Dar Ierusalimul rămâne cetatea lui Dumnezeu. În această lumină chiar bocetul profetului din v.9 pare a fi mai mult pentru Ierusalim. Dar Samaria a căzut, pe când Ierusalimul e doar înconjurat de vrăjmași. Cu toate acestea a doua realitate e mai tragică decât prima. Doar la Ierusalim locuiește Marele Împărat. Marot înseamnă AMĂRĂCIUNE. Traducerea literală propune: *Marot va aștepta cu îngrijorare binele.*

Înhamă-ți caii cei iuși la car, locuitoare din LACHIS; tu ai fost cea dintâi pricină de păcat pentru fiica Sionului, căci în tine s-au găsit nelegiurile lui Israel.

Lachis ar rezona în ebraică cu termenul de *echipă*, iar unele traduceri propun: *înhamăți echipa de cai...*Lachisul este o veche cetate canaanită. Ea fost cucerită de evrei. Roboam e cel care a întărit-o și a făcut din ea principala fortăreață de apărare a zonei. Așezată sus pe un deal , încojurată de două ziduri, era o cetate greu de cucerit. Acolo a fost omorât Amația când a fugit de rebelii din Ierusalim. În basorelieful palatului Sanherib din Ninive se descrie cucerirea Lachisului de către Sanherib în 701 î.d.H. Sanherib a distrus cetatea și a împiedicat astfel ca ajutorul din Egipt așteptat de Ezechia să mai ajungă la Ierusalim. Lachisul (situat la 20 de Km sud vest de Ierusalim), era principala cetate fortificată de lângă capitală. Ea se afla și la jumătatea drumului dintre Ierusalim și Filistia. În Ier.34:7 alături de Azeca, Lachisul era singura cetate care încă nu căzuse în mâinile babilonienilor. Dar și ea a fost distrusă de Nebucadnețar. Lachisul a fost reocupat de evrei în vremea lui Neemia (Neem.11:30) și apoi înconjurată cu ziduri în perioada persană și cea elenistică. Apoi a fost abandonată.

Dar ne uimește acuzația care se aduce Lachisului: *tu ai fost cea dintâi pricină pentru fiica Sionului, căci în tine s-au găsit nelegiurile lui Israel.* Nu avem alte

pasaje din Scriptură care să ne clarifice această acuzație. Deci putem presupune că Lachisul a fost într-o anumită perioadă istorică prima cetate din Iuda care s-a datat la anumite păcate, și care au deschis astfel drumul spre păcat și către Ierusalim. Nu știm dacă este vorba despre idolatria canaanită, sau despre păcatele regatului de Nord, sau chiar despre alianța pro-egipteană din vremea lui Ezechia. Cert este că Lachisul a făcut înaintea Ierusalimul pasul spre păcat și apoi a influențat și Ierusalimul să urmeze același drum. Observăm o legitate interesantă. Lachisul nu poate influența direct toată țara ca Ierusalimul. Dar poate face acest lucru indirect influențând negativ capitala. Iată deci că este o relație de influență RECIPROCĂ între Ierusalim și celelalte cetăți. Lachisul poate și el să influențeze Ierusalimul. Desigur Ierusalimul ar trebuie să vegheze asupra Lachisului. Lachisul nu ar fi la fel de vinovat dacă ar fi influențat în rău o altă cetate vecină. Dar vina ei este mai mare tocmai pentru că a influențat CAPITALA. Deciziile din capitală se răsfrâng asupra întregii țări.

De aceea te vei despărți de Moreșet-Gat, casele din Aczib se vor dovedi amăgire pentru împărații lui Israel.

Alte traduceri (literală, NIV) propun: *De aceea vei da daruri de renunțare la Moreșet-Gat, orașul Aczib (MINCIUNĂ) se va dovedi minciună pentru împărații lui Israel.* Deci Moreșet-Gatul (Proprietatea lui Gat) ar intra mai întâi în mâna vrăjmașului, și Lachisul speriat ar trimite acolo daruri pentru a fi cruțat. Dar de ce Aczibul se va dovedi o minciună pentru împărații lui Israel? Poate aceștia vor spera că măcar Aczibul va rezista în fața năvălitorilor. Dar ei vor fi înșelați în așteptările lor. Vrăjmașul va ajunge până la poarta Ierusalimului. Dar ce împărații la PLURAL, căci profeția pare a avea în vedere doar vremea lui Ezechia? Poate că s-a întâmplat ceva similar și în vremea lui Zedechia și profeția să aibe mai mult faze de împlinire.

Îți voi aduce un nou stăpân locuitoare din Mareșa: slava lui Israel va merge la Adulam.

- *Îți voi aduce un nou stăpânitor/moștenitor locuitoare din Mareșa (Moștenire); gloria lui Israel va ajunge chiar până la Adulam (Ascunzătoare/retragere) – traducerea literală.*
- *Voi aduce un cuceritor împotriva ta care locuiești în Mareșa (cuceritor); Cel ce este gloria lui Israel va veni la Adulam.*

Mareșa face parte din cetățile fortificate de Roboam (2 Cronici 11:8). La Mareșa, împăratul Asa a învins numeroasă oștire a etiopianului Zerah (2 Cronici 14:9) și din Mareșa era proorocul Eliezer care l-a muștră pe Iosafat că a făcut alianță cu casa lui Ahab: *Domnul îți va nimici lucrările ...și i s-au sfărâmat corăbiile care trebuiau să se ducă în Tarsis.* (2 Cronici 20:37). Orașul a devenit o colonie sidonită și apoi o fortăreață importantă din Idumeea. Parții au distrus-o în 40 î.d.H. Asupra cetății Mareșa e rostit un avertisment. Cuceritorul (probabil asirianul) va lua în stăpânire și Mareșa.

Adulam – cetate canaanită din Iuda (Iosua 12:15), fortificată de Roboam (2 Cronici 11:7), populată după exil (Neemia 11:30). Situată probabil la jumătatea drumului dintre Lachiș și Ierusalim este asociat de obicei cu locul în care s-a ascuns David când era urmărit de Saul (1 Sam.22:1). Despre Adulam se spune: *Gloria lui Israel va ajunge/va merge până la Adulam.* Dacă în dreptul tuturor celorlalte cetăți se scrie un avertisment, în dreptul lui Adulam lucrurile par să stea diferit. Desigur putem spune că nenorocirea care vine din partea Celui ce este gloria lui Israel va ajunge și la Adulam. Dar formularea nu este în limbajul profeților asociată cu ideea judecății. Adulam e mai aproape de Ierusalim decât Lachisul. Dintre toate cetățile enumerate pare a fi cea mai apropiată de Ierusalim. Rana Samariei va ajunge până la porțile Ierusalimului DAR nu va intra în cetate. Pe vremea lui Ezechia, gloria lui Dumnezeu s-a arătat și Ierusalimul a fost scăpat. Poate că o parte din oștirea Asiriei era la Adulam atunci când urgia Domnului s-a arătat. Astfel această afirmație neașteptată despre Adulam ar putea sugera izbăvirea miraculoasă a Ierusalimului prin arătarea slavei Domnului. Deși v.16 contruiește tot pe linia pedepsei. Dar inserarea nădejzii mântuirii în mijlocul unui pasaj dedicat pedepsei nu este un lucru neobișnuit în literatura profetică ebraică.

Ne întrebăm ce semnificația are această înșiruire de cetăți din a doua parte a capitoului 1? Cel mai probabil este prezis intinerariul armatelor vrăjmașe către poarta Ierusalimului. Toate aceste cetăți sunt foarte apropiate una de cealaltă, iar ordinea lor ne sugerează acest intinerariu dinsspre zona de SV (Filistia) către Ierusalim. Pentru auditoriul lui Mica, aceste detalii aveau o semnificație imensă. Ele ofereau credibilitate profeției. Reprezentau și un avertisment clar pentru locuitorii acelor cetăți. Dar în momentul împlinirii profeției strălucea capacitatea lui Yahwe de a prezice ÎN DETALIU viitorul. Ba mai mult, dacă judecata s-a împlinit în DETALIU atunci înseamnă că și restul profețiilor (în care e inclusă și speranța

salvării) se vor împlini tot în detaliu. Aceasta înseamnă că judecata se va opri la poarta Ierusalimului.

Am văzut de asemenea că o parte din aceste cetăți fac parte din cetățile fortificate de Roboam pentru a preveni o invazie în Ierusalim dinspre Egipt:

Capitolul 11

1. Roboam, venind la Ierusalim, a strâns casa lui Iuda și a lui Beniamin, o sută optzeci de mii de oameni de frunte, buni pentru război, ca să lupte împotriva lui Israel și să-l aducă iarăși sub stăpânirea lui Roboam.
2. Dar cuvântul Domnului a vorbit astfel lui Șemaia, omul lui Dumnezeu:
3. „Vorbește lui Roboam, fiul lui Solomon, împăratul lui Iuda, și întregului Israel din Iuda și din Beniamin. Și spune-le:
4. „Așa vorbește Domnul: „Să nu vă suiți și să nu faceți război împotriva fraților voștri! Fiecare din voi să se întoarcă acasă, căci de la Mine s-a întâmplat lucrul acesta.” Ei au ascultat de cuvintele Domnului, s-au întors acasă și nu s-au mai dus împotriva lui Ieroboam.
5. Roboam a locuit la Ierusalim și a zidit cetăți întărite în Iuda.
6. A zidit Betleemul, Etamul, Tecoa,
7. Bet-Țur, Soco, **Adulam**,
8. **Gat**, **Mareșa**, Zif,
9. Adoraim, **Lachis**, Azeca,
10. Țorea, Aialon și Hebronul, care erau în Iuda și în Beniamin, și a făcut din ele niște cetăți întărite.
11. Le-a întărit, a pus în ele căpitani și magazii de bucate, de untdelemn și vin.
12. A pus în fiecare din aceste cetăți scuturi și sulite, și le-a făcut foarte tari. Iuda și Beniamin erau ai lui.

13. Preoții și leviții care se aflau în tot Israelul și-au părăsit locuințele și s-au dus la el;

14. căci leviții și-au părăsit ținuturile și moșiile și au venit în Iuda și la Ierusalim, pentru că Ieroboam și fiii săi i-au împiedicat să-și împlinească slujbele ca preoți ai Domnului.

15. Ieroboam a pus preoți pentru înălțimile, pentru șapii și pentru vițeei pe care îi făcuse.

16. Aceia din toate semințiile lui Israel care aveau pe inimă să caute pe Domnul Dumnezeu lui Israel au urmat pe leviți la Ierusalim, ca să jertfească Domnului Dumnezeului părinților lor.

17. Ei au dat astfel tărie împărăției lui Iuda și au întărit pe Roboam, fiul lui Solomon, timp de trei ani; căci trei ani au umblat în calea lui David și a lui Solomon.

18. Roboam a luat de nevastă pe Mahalat, fata lui Ierimot, fiul lui David și al Abihailei, fata lui Eliab, fiul lui Isai.

19. Ea i-a născut fii pe: Ieuș, Șemaria și Zaham.

20. După ea, a luat pe Maaca, fata lui Absalom. Ea i-a născut pe Abia, pe Atai, pe Ziza și pe Șelomit.

21. Roboam iubea pe Maaca, fata lui Absalom, mai mult decât pe toate nevestele și țiitoarele lui; căci a avut optsprezece neveste și șaizeci de țiitoare și a născut douăzeci și opt de fii și șaizeci de fete.

22. Roboam a dat cel dintâi loc lui Abia, fiul Maacăi, și l-a pus căpetenie peste frații lui, căci voia să-l facă împărat.

23. El a lucrat cu minte, împrăștiind pe toți fiii săi în toate ținuturile lui Iuda și lui Beniamin, în toate cetățile întărite; le-a dat de mâncare din belșug și le-a căutat o mulțime de neveste.

Capitolul 12

1. ***Când s-a întărit Roboam în domnie și a căpătat putere, a părăsit Legea Domnului, și tot Israelul a părăsit-o împreună cu el.***

2. În al cincilea an al domniei lui Roboam, Şişac, împăratul Egiptului, s-a suit împotriva Ierusalimului, pentru că păcătuiseră împotriva Domnului.

3. Avea o mie două sute de care și şaizeci de mii de călăreți; și împreună cu el a venit din Egipt un popor fără număr, dintre libieni, suchieni și etiopieni.

4. ***A luat cetățile întărite ale lui Iuda și a ajuns până la Ierusalim.***

5. Atunci prorocul Şemaia s-a dus la Roboam și la căpeteniile lui Iuda, care se adunaseră în Ierusalim, la apropierea lui Şişac, și le-a zis: „Așa vorbește Domnul: „Voi M-ați părăsit; vă părăsesc și Eu și vă dau în mâinile lui Şişac.”

6. Căpeteniile lui Israel și împăratul ***s-au smerit și au zis: „Domnul este drept!”***

7. Și, când a văzut Domnul că s-au smerit, cuvântul Domnului a vorbit astfel lui Şemaia: „S-au smerit, nu-i voi nimici, ***nu voi zăbovi să le vin în ajutor, și mânia Mea nu va veni asupra Ierusalimului prin Şişac;***

8. dar îi vor fi supuși ***și vor ști ce înseamnă să-Mi slujească Mie sau să slujească împărățiilor altor țări.***”

9. Şişac, împăratul Egiptului, s-a suit împotriva Ierusalimului. A luat vistieriile Casei Domnului și vistieriile casei împăratului, a luat tot. A luat scuturile de aur pe care le făcuse Solomon.

10. Împăratul Roboam a făcut în locul lor niște scuturi de aramă și le-a dat în grija căpeteniilor alergătorilor, care păzeau intrarea casei împăratului.

Deci înșiruirea cetăților din Mica cap.1 ne aduce aminte de evenimentele din timpul robiei lui Roboam. Roboam s-a încrezut în puterea lui și a părăsit pe Domnul. Dar cetățile întărite din Sud nu l-au putut proteja împotriva Egiptului. Totuși când s-a smerit, Domnul l-a izbăvit și Ierusalimul a fost cruțat ca prin minune. Asirianul ar fi putut veni prin Nord spre Ierusalim. Dar se pare că acesta cucerește întâi Filistia

și apoi vine prin Sud spre Ierusalim. Dar acest lucru trezește în mintea ierusalimiților evenimentele din timpul domniei lui Roboam. Nu se pot încrede în cetățile din Sud. Vrajmașul le va lua ca pe vremea lui Roboam. Dar dacă la fel ca pe vremea lui Roboam se vor smeri, Domnul va opri pe vrăjmaș la porțile Ierusalimului. Astfel înșiruirea cetăților în Mica cap.1b are și rolul de a le aduce aminte locuitorilor din Ierusalim de evenimentele din timpul lui Roboam, a căror semnificație îi putea ajuta enorm în momentul critic al invaziei asiriene.

Nu putem însă să nu aducem în discuție și un pasaj din Isaia care prevestește tot apropierea armatelor asiriene de poarte Ierusalimului:

24. Totuși așa vorbește Domnul Dumnezeu oștirilor: „Poporul Meu, care locuiești în Sion, nu te teme de asirian; da, el te lovește cu nuiua și își ridică toiagul asupra ta cum făceau egiptenii.

25. Dar, peste puțină vreme, pedeapsa va înceta, și mânia Mea se va întoarce împotriva lui, ca să-l nimicească.”

26. Domnul oștirilor va învârti biciul împotriva lui, cum a lovit pe Madian la stânca Oreb; și își va mai ridica toiagul o dată asupra mării, ca odinioară în Egipt.

27. În ziua aceea se va lua povara lui de pe umărul tău, și jugul lui, de pe gâtul tău, ba încă jugul va crăpa de grăsime.

28. El vine asupra **Aiatului**, străbate **Migronul**, își lasă calabalâcul la **Micmaș**.

29. Trec trecătoarea, se culcă la **Gheba**; **Rama** tremură, **Ghibeea** lui Saul o ia la fugă. –

30. Ridică-ți glasul, fiica **Galimului!** la seama, **Lais!** Vai de tine, **Anatot!** –

31. **Madmena** se împrăștie, locuitorii din **Ghebim** fug.

32. Încă o zi de oprire la **Nob**, și amenință cu mâna lui muntele fiicei Sionului, dealul Ierusalimului.

33. Iată, Domnul Dumnezeu oștirilor taie crăcile cu putere; cei mai mari sunt tăiați, cei mai înalți sunt doborâți.

34. Dă jos cu fierul crângul pădurii, și Libanul cade sub mâna Celui Puternic.

Capitolul 11

1. **Apoi** o Odraslă va ieși din tulpina lui Isai, și un Vlăstar va da din rădăcinile lui.
2. Duhul Domnului Se va odihni peste El, duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de tărie, duh de cunoștință și de frică de Domnul.
3. Plăcerea Lui va fi frica de Domnul; nu va judeca după înfățișare, nici nu va hotărî după cele auzite,
4. ci va judeca pe cei săraci cu dreptate și va hotărî cu nepărtinire asupra nenorociților țării; va lovi pământul cu toiagul cuvântului Lui, și cu suflarea buzelor Lui va omorî pe cel rău.
5. Neprihănirea va fi brâul coapselor Sale, și credincioșia, brâul mijlocului Său.
6. „Atunci lupul va locui împreună cu mielul, și pardosul se va culca împreună cu iedul; vițelul, puiul de leu și vitele îngrășate vor fi împreună, și le va mâna un copilaș;
7. vaca și ursoaica vor paște la un loc, și puii lor se vor culca împreună. Leul va mânca paie ca boul,
8. pruncul de țâță se va juca la gura bortei năpârcii, și copilul înțărcat va băga mâna în vizuina basilicului.

Isaia propune un intinerar total diferit față de contemporanul său Mica. Itinerariul prezis de Isaia are în vedere un atac din Nordul Ierusalimului și din zona de Sud-Vest ca în Mica cap.1. Dovezile arheologice susțin varianta lui Mica. Sanherib s-a apropiat de Ierusalim prin Sud. Dar însăși Scriptura susține varianta lui Mica. Ni se spune și în Împărați, și în Cronici și chiar în Isaia 36:2 că împăratul Asiriei a trimis **DIN LACHIS** la împăratul Ezechia pe Rabșache cu o puternică oștire. Lachisul e în Sud, și una din principalele cetăți propuse de MICA! Deci cum să interpretăm intinerariul propus de Isaia? Avem următoarele trei variante:

- E vorba de o altă năvălire asiriană asupra Ierusalimului apropiată celui din 701 î.d.H dar nementionată nici de Scriptură, nici de datele istorice.
- E vorba de intinerariul parcurs de oștile babiloniene ale lui Nebucadnețar înainte de a cuceri Ierusalimul (însă Ieremia 34:7 ne sugerează că înainte de a cuceri Ierusalimul, haldeii au distrus mai întâi Lachis-ul și Azeca – ceea ce ar însemna că s-au apropiat de Ierusalim tot din Sud).
- E vorba de intinerariul parcurs de oștile vrăjmașe (conduse de Anticrist) care vor ataca Ierusalimul la finalul istoriei.

Ultima variantă pare extrem de interesantă. Astfel din perspectiva vremii sfârșitului, Mica cap.1 devine extrem de important. El ne arată că itinerariul din Isaia 10b s-ar putea referi la împresurarea finală a Ierusalimului.